

הפרפר שרקע ברגלו

זהו סיפור חדש, ילדותי האהובות, סיפור נפלא ושונה לגמרי מסיפורים אחרים. זה סיפור על המלך החכם ביותר - סוליימן איבן דאוד, או כפי שאנו קוראים לו, שלמה בן-דוד, המלך שלמה.

שלוש מאות חמישים וחמישה סיפורים מסופרים על שלמה המלך, אבל אין זה אחד מהם. זה לא הסיפור על אנפה שמצאה מים ולא על נשר שהגן על שלמה המלך מחום השמש, זה לא הסיפור על מרצפות זכוכית או על אבן אודם עם חור נסתר או על מטיל הזהב של בילקיס. זהו סיפור על הפרפר שרקע ברגלו.

עכשיו הקשיבו ושמעו כולכם.

שלמה המלך היה חכם. הוא הבין את שפת הציפורים ושפת החיות ושפת הדגים ושפת החרקים, הוא הבין מה אומרים הסלעים תחת פני האדמה כאשר הם משתחווים זה לזה ונאנחים; והוא הבין מה אומרים העצים כאשר הם מרחשים ברוח הבוקר. הוא הבין את כולם מהאגמון בכנסייה ועד לאזוב על קיר הכנסייה. ובילקיס, מלכתו הראשית, המלכה בילקיס היפהפייה, הייתה חכמה כמעט כמוהו.

שלמה המלך היה חזק. על האצבע השלישית של ידו ענד טבעת. כאשר סובב את הטבעת פעם אחת, יצאו מהאדמה ג'ינים ועשו כל מה שאמר להם. וכשסובב אותה פעמיים - באו הפיות משמים ועשו כל מה שאמר להם. וכשסובב אותה שלוש פעמים, המלאך הגדול עזריאל בעל החרב בא מחופש בנושא מים וסיפר לו חדשות משלוש העולמות: מעל, מתחת וכאן.

אבל שלמה המלך לא היה גאוותן. רק לעתים רחוקות ניסה להתפאר בכוחו וגם אז הצטער מאד אחר כך. וכך היה המעשה:

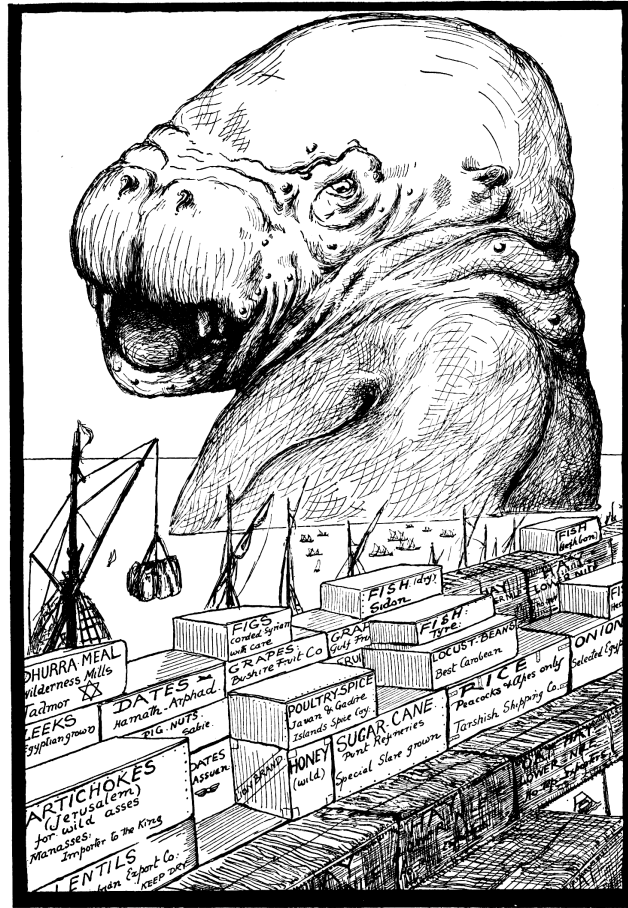
פעם אחת החליט שלמה המלך להאכיל את כל בעלי החיים שבעולם. הוא הכין כבר את כל המזון הדרוש לכך, אבל אז באה מעומק הים חיה ענקית ואכלה את הכל בשלוש נגיסות. שלמה המלך היה מופתע מאד ושאל:

”הו, חיה גדולה, מי את?”

והחיה אמרה:

"אדוני מלכי שתחיה לנצח! אני הקטן מבין שלושים האלפים של אחים החיים בביתנו תחת פני הים. שמענו שהחלטת להאכיל את כל בעלי החיים שבעולם, והאחים שלחו אותי לשאול מתי הארוחה תהיה מוכנה".
שלמה המלך הופתע עוד יותר ואמר:
"כרגע אכלת את הארוחה שהכנתי עבור כל חיות העולם".
החיה אמרה:

"הו, מלכי, שתחיה לנצח! האם באמת תקרא לזה ארוחה? במקום ממנו אני בא, כל אחד מאתנו אוכל פעמיים כמות כזו לתה של שעה ארבע".
שלמה המלך נפל פנים ארצה ואמר:
"הו חיה גדולה, הכנתי את הארוחה רק בכדי להראות איזה מלך גדול ועצום אני ולא לטובת החיות. ועכשיו אני מתבייש, כי למדתי לקח".
כי שלמה המלך היה באמת חכם מאד ומאז, ילדותיי החביבות, זכר תמיד שטיפשי מאד הדבר להתפאר לשווא.
ועכשיו מתחיל הסיפור הממשי.

זהו ציור של החיה שיצאה מן הים ואכלה את הארוחה הגדולה ששלמה המלך הכין עבור כל בעלי החיים שבעולם. למעשה הייתה זו חיה נחמדה מאד. האמא שלה אהבה אותה מאד וגם את כל עשרים ותשעה אלף תשע מאות תשעים ותשע אחים ואחיות שלה, שחיו על קרקעית הים. אתן יודעות כבר שזו הייתה הצעירה שבין החיות ולכן שמה היה פורג'י הקטנה. היא אכלה את כל החבילות והקופסאות והצרורות ויתר הדברים שהיו מוכנים לכל החיות, בלי לפתוח את המכסים או לשחרר את חוטי האריזה, וזה בכלל לא הזיק לה.

התורנים שמאחורי הקופסאות והחבילות מזון שייכות לאניות של שלמה המלך. הן הביאו כל פעם יותר ויותר מזון. פורג'י הקטנה לא אכלה את האניות. כשפורג'י יצאה לחוף המלחים מיד הפסיקו את פריקת החבילות והפליגו לים. תוכלו לראות כמה אניות מפליגות, סמוך לכתף של פורג'י הקטנה. לא ציירתי את שלמה המלך, אבל הוא נמצא בקרבה ומופתע מאד. הצרור שתלוי מתורן האנייה שבפינה, זה למעשה חבילה של תמרים לחים עבור התוכים. אינני יודע איך נקראות האניות. זה הכל מה שבצויר.

שלמה המלך התחתן עם הרבה נשים.

באותם הזמנים כולם התחתנו עם נשים רבות, וכמובן המלך מוכרח היה להתחתן עם יותר נשים מאשר האחרים, רק בכדי להראות שהוא מלך. לכן שלמה המלך התחתן עם תשע מאות תשעים ותשע נשים. היו ביניהן נשים נחמדות אבל היו גם נשים ממש איומות. אלה רבו עם הנשים הנחמדות והפכו אותן לאיומות גם כן, ואחר כך כולן רבו עם שלמה המלך וזה היה נורא ואיום בשבילן. אבל מלכה בילקיס היפהפייה לעולם לא רבה עם שלמה המלך, כי היא אהבה אותו יותר מדי. היא ישבה בחדריה בארמון הזהב או טיילה בגן הארמון וריחמה עליו.

כמובן, המלך יכול היה לסובב את הטבעת שעל האצבע ולקרוא לגינים ואלה היו עושים קסמים לכל תשע מאות תשעים ותשע הנשים והופכים אותן לפרדות, ליענים ממדבר או לכלבי ציד או לגרגירים של רימון. אבל שלמה המלך חשב שזו התפארות. לכן כשהן רבו יותר מדי הוא רק טייל בפינות נידחות של גן הארמון ואיחל לעצמו שלא היה נולד לעולם.

יום אחד, אחרי שכל תשע מאות תשעים ותשע הנשים רבו ברציפות במשך שלושה שבועות, יצא שלמה המלך לחפש שקט ושלווה כרגיל, ושם בגן, בין עצי התפוזים פגש את המלכת בילקיס היפהפייה, מודאגת מאד ששלמה המלך כל-כך מוטרד.

אמרה בילקיס:

"הו אדוני ואור עיני, סובב את הטבעת שלך והראה לכל המלכות האלה של מצרים, פרס, סין והודו שאתה מלך גדול ואיום".

אבל שלמה המלך הניע את ראשו ואמר:

"הו גבירתי והנאת חיי, זכרי את החיה הגדולה שיצאה מהים וביזה אותי לפני כל חיות העולם, כי התפארתי. אילו התפארתי עכשיו, רק מכיוון שכל אלה מלכות פרס, סין, הודו ומצרים מטרידות אותי, הייתי מתבייש כפליים".

ובילקיס, המלכה היפהפייה שאלה:

"הו אדוני ואוצר נפשי, אז מה תעשה?"

ושלמה המלך ענה:

"הו גבירתי ותענוג לבי, זה כנראה גורלי לסבול אותן תשע מאות תשעים ותשע הנשים, המרגיזות אותי במריבות התמידיות שלהן".

ושלמה המלך המשיך ללכת בין שושנים, ציפורנים, ורדים ושיחי זנגוויל הריחניים שגדלו בגן עד שהגיע לעץ קמפור גדול הנקרא עץ-קמפור-של-שלמה-המלך. ובילקיס הסתתרה בין צמחי הבמבוק, האירוסים גדולים והשושנים האדומות שמאחורי עץ הקמפור, כי רצתה להיות קרוב לשלמה המלך האהובה.

פתאום, תחת העץ עפו שני פרפרים שרבו ביניהם. שלמה המלך שמע כשאחד מהם אומר:

"אני מופתע שאת מעיזה לדבר כך אלי. האם אינך יודעת שמספיק שארקע ברגלי וארמון של שלמה המלך וכל הגנים שמסביבו יהרסו ויעלמו ברעש של רעם?"

שלמה המלך שכח מיד את כל תשע מאות תשעים ותשע הנשים המטרידות שלו ופרץ בצחוק כה גדול שעץ הקמפור התחיל להתנועע. הוא הושיט אצבע לפרפר המתרברב ואמר:

"ייצור קטן, בוא הנה".

הפרפר נבהל מאד, אבל עף לאצבע של שלמה המלך ונדבק אליו. שלמה המלך הרכין את ראשו אליו ואמר בשקט:

"ייצור קטן, הרי אתה יודע שרקיעת רגל שלך לא תכופף אפילו עלה אחד של דשא. מדוע סיפרת את השקר האיום לאישתך - כי הרי זו אישתך ללא ספק".

הפרפר הביט בעיניו של שלמה המלך וראה כי עיני המלך נוצצות כמו כוכבים בלילה בהיר; הוא אזר אומץ, הרים את ראשו ואמר:

"הו מלכי שתחיה לנצח; אמנם זו אישתי ואתה יודע איך זה עם נשים".
ושלמה המלך חייך ואמר:

"אכן, יודע אני אחי הקטן".

"צריך לקרוא להן לסדר בצורה כלשהי" - אמר הפרפר - "היא רבה איתי כל הבוקר. אמרתי מה שאמרתי רק בכדי להשתיק אותה".

המלך אמר:

"אולי זה ישתיק אותה. לך אליה, אחי הקטן ונשמע מה תאמר לה".

חזר הפרפר אל אישתו שהסתתרה ברעדה אחרי עלה גדול ואמרה לו:

"הוא שמע אותך. שלמה המלך בעצמו שמע אותך!"

"שמע" - אמר הפרפר - "וודאי ששמע אותי. הרי התכוונתי שישמע אותי".

"ומה אמר? או, מה אמר לך?"

"טוב" - אמר הפרפר - "בינינו, יקירתי, אני לא מאשים אותך כי ארמונו בוודאי עלה כסף רב והתפוזים בדיוק מבשילים; בכל אופן הוא ביקש שלא ארקע ברגלי, ואני הסכמתי".

אישתו של הפרפר השתתקה ושלמה המלך פרץ בצחוק גדול, עד שדמעות זלגו מעיניו. הוא צחק מחוצפתו של הפרפר הקטן.

המלכה בילקיס היפהפייה, שעמדה מאחורי העץ בין השושנים האדומות, חייכה אל עצמה כאשר שמעה את הדיבורים האלה. היא חשבה: "אם אנהג בחכמה אוכל להציל את מלכי מהריב עם כל המלכות, נשות הריב".

היא הושיטה את אצבעה אל אשת הפרפר ואמרה:

"ייצור קטן, בואי הנה".

אשת הפרפר עפה לאצבע המלכה בפחד גדול ונצמדה ליד שלה.

בילקיס הרכינה את ראשה היפה ולחשה:

"ייצור קטן, האם תאמיני למה שאמר לך כרגע הבעל שלך?"

אשת הפרפר הביטה בעיניה של בילקיס, עיניים שנצצו כמו אור כוכבים משתקפים במים. היא אזרה אומץ ואמרה:

"הו מלכתי, תהי יפה לנצח! את יודעת מה הם הגברים".

והמלכה בילקיס, מלכת שבע החכמה, הסתירה את חיוכה בידה ואמרה:

"אחותי הקטנה, אני יודעת".

"הם מתרגזים על לא דבר" - אמרה אשת הפרפר בנפנוף כנפיים - "אבל אנו מוכרחות ללכת לקראתם, מלכתי. הם הרי לא מתכוונים למחצית ממה שאומרים. אם בעלי רוצה להאמין שברקוע רגל הוא יכול להעלים את ארמונו של שלמה המלך, שכך יהיה. הוא ישכח מכך מחר".

והמלכה אמרה:

"אחותי הקטנה, את צודקת בהחלט. אבל בפעם הבאה כשבעלך יתחיל להתרברב תנסי אותו, הגידי לו לרקוע ברגלו וראי מה יקרה, אנו הרי יודעות מה הם הגברים, נכון? הוא יהיה מבויש מאד".

עפה אשת הפרפר אל בעלה וכעבור כמה דקות הם רבו יותר גרוע מאשר קודם.

"זכרי" - אמר הפרפר - "זכרי מה יהיה אם ארקע ברגלי".
"אינני מאמינה לאף מילה שלך" - אמרה אשת הפרפר - "אני רוצה לראות
זאת, רקע עכשיו".

"לא, הבטחתי לשלמה המלך שלא אעשה זאת" - אמר הפרפר - "אני לא
רוצה לחזור בי מהבטחתי".

"לא יקרה כלום ממילא" - ענתה אשתו - "אינך יכול אפילו לכופף עלה דשא
עם רקיעה שלך, אני רוצה לראות רקע, רקע עכשיו, רקע, רקע".

שלמה המלך שישב תחת עץ הקמפור שמע כל זאת וצחק כמו שעוד לא צחק
בחיוו. הוא שכח את המלכות הטרדניות שלו, הוא שכח את החיה שבאה מהים
והוא שכח את התפארות השווא שלו. הוא רק צחק משמחה גדולה ובילקיס,
המסתרת אחרי העץ חייכה כי טוב היה לה לראות את אהובה שמח כל כך.

וכעת הפרפר, מחומם ונפוח, התנפנף אל עץ הקמפור ואמר לשלמה המלך:
"היא רוצה שארקע ברגלי! היא רוצה לראות מה יקרה אז. הו שלמה מלכי,
אתה יודע שאינני יכול לעשות זאת, ועכשיו היא לא תאמין לי לעולם ותצחק
ממני עד סוף ימי".

"לא, אחי הקטן" - אמר שלמה המלך - "היא לא תצחק ממך יותר אף פעם"
- וסיבב את הטבעת שעל האצבע - למען הפרפר הקטן ולא בכדי להתפאר
בעצמו - והנה, הבט וראה - ארבעה ג'ינים גדולים יצאו מהאדמה.

"כשהייצור היושב על האצבע שלי (כי שם ישב הפרפר החצוף) ירקע ברגלו
השמאלית, אתם תעלימו את הארמון שלי ברעש הרעם וכשהוא ירקע שנית,
תחזירו את הארמון בזהירות למקומו, כמו שהוא עכשיו" - אמר שלמה המלך
- "ועכשיו, אחי הקטן, לך לאשתך ורקע ברגלך מתי שרק תרצה".

עף הפרפר לאשתו, שעדיין אמרה:

"אני רוצה לראות רקע, רקע עכשיו, רקע, רקע!"

בילקיס היפה ראתה את ארבעת הג'ינים נעמדים בארבעת הפינות של
הארמון, ואמרה לעצמה: "עכשיו שלמה יעשה לפחות למען הפרפר, מה שהיה
צריך לעשות מזמן למען עצמו. המלכות הטרדניות תבהלנה".

ואז הפרפר רקע ברגלו. הג'ינים תפסו את הארמון ואת הגנים וזרקו אותם
קילומטרים לגובה, נשמע רעש רעם חזק והכל נעשה שחור משחור. אשת
הפרפר נבהלה נורא וזעקה:

"הו, כבר אהיה צייתנית, אני מצטערת שדיברתי, רק תחזיר את הגנים בחזרה, בעלי היקר, ואני כבר לא אתכחש לך יותר".
הפרפר נבהל כמעט כמו אשתו ושלמה המלך צחק כה חזק שלקח לו זמן עד שנרגע ויכול היה לומר לפרפר:

"רקע שוב ברגלך, אחי הקטן, תחזיר לי את הארמון, קוסם גדול שכמותך".
"כן, תחזיר לו את הארמון" - אמרה אשת הפרפר שהתעופפה מבוהלת בחושך - "החזר לו את הארמון ואל תעשה יותר קסמים איומים כאלה".
"טוב, יקירתי" - אמר הפרפר - "ראי למה גרמו הנדנודים שלך. כמובן לי אין זה עושה ולא כלום, כי אני רגיל לדברים כאלה, אבל כמחווה לשלמה המלך ולך אחזיר את הכל לקדמותו".

והוא רקע שוב ברגלו ומיד הג'ינים החזירו למקום את הארמון והגנים, בלי שתורגש רעידה או מכה כלשהי. השמש זרחה על עלי התפוז הירוקים, המזרקות התיזו מים בין שושני מצריים הוורודים, הציפורים צייצו ואשת הפרפר שכבה תחת לעץ הקמפור ולחשה רק: "אהיה טובה, אהיה טובה".
אבל אז נשמע רעש גדול וכל תשע מאות תשעים ותשע המלכות פרצו החוצה מהארמון בזעקה גדולה, והן רצו בגן למזרקה שבמרכז, מאה ומאה ועוד מאות. המלכה בילקיס יצאה לקראתן ושאלה:
"מה קרה לכן, מלכות?"

הן עמדו על מדרגות השיש של הארמון, מאה ומאה ועוד מאות וצעקו:
"מה קרה לנו? הנה חיינו בשקט בארמון הזהב שלנו כשפתאום הארמון נעלם ונשארו ברעש ובחושך והכל רעם וג'ינים הסתובבו סביבנו והפחידו אותנו. זה מה שקרה לנו, הו מלכתנו הראשית, אנו מודאגות ומוטרדות בדאגה וטרדה בגלל הקורות המדאיגות ומטרידות האלה, שלא דומות לכל דאגה וכל טרדה שהכרנו עד כה".

ואז אמרה בילקיס, המלכה היפה מכל המלכות, האהובה של שלמה המלך, מלכת שבא ומלכת סביה ומלכת נהרות זהב - ממדבר צין ועד מגדלי זימבבוואה, בילקיס החכמה כמעט כשלמה המלך עצמו:
"זה לא כלום, מלכות, פשוט פרפר אחד התלונן על אשתו שרבה איתו, ואדוננו שלמה המלך החליט ללמדה לדבר בשקט ובנימוס, כי זה נחשב כתכונה טובה בין נשות הפרפרים".

אז יצאה מלכת מצריים, בת פרעה, ואמרה:

"לא יתכן לשלוף את ארמוננו עם השורשים מאדמה כמו בצל, רק למען חרק קטן אחד, לא! כנראה שלמה המלך מת והרעשים ששמענו הם בגלל מותו".
ובילקיס אמרה לה וליתר המלכות: - "באו לראות".

הן ירדו במדרגות השיש, מאה ומאה ועוד מאות ותחת עץ הקמפור ראו את שלמה המלך, עדיין חלש מרוב צחוק, מתנדנד קדימה ואחורה עם פרפר צמוד לכל יד. והן שמעו אותו אומר:

"הו אשת אחי האוורירי, זכרי לרצות את בעלך בכל, פן יתרגז וירקע ברגלו שוב. כי הוא אמר הרי שהוא רגיל לקסם גדול כזה והוא אמנם קוסם גדול ומפורסם, זה שמעלים ארמונו של שלמה המלך עצמו. לכו בשלום יצורים קטנים".

והוא נישק את הפרפרים בכנפיהם והם עפו משם.
ואז כל המלכות נפלו אפיים ארצה, פרט לבילקיס, בילקיס היפה והנפלאה, אשר עמדה בצד מחייכת. הן אמרו:

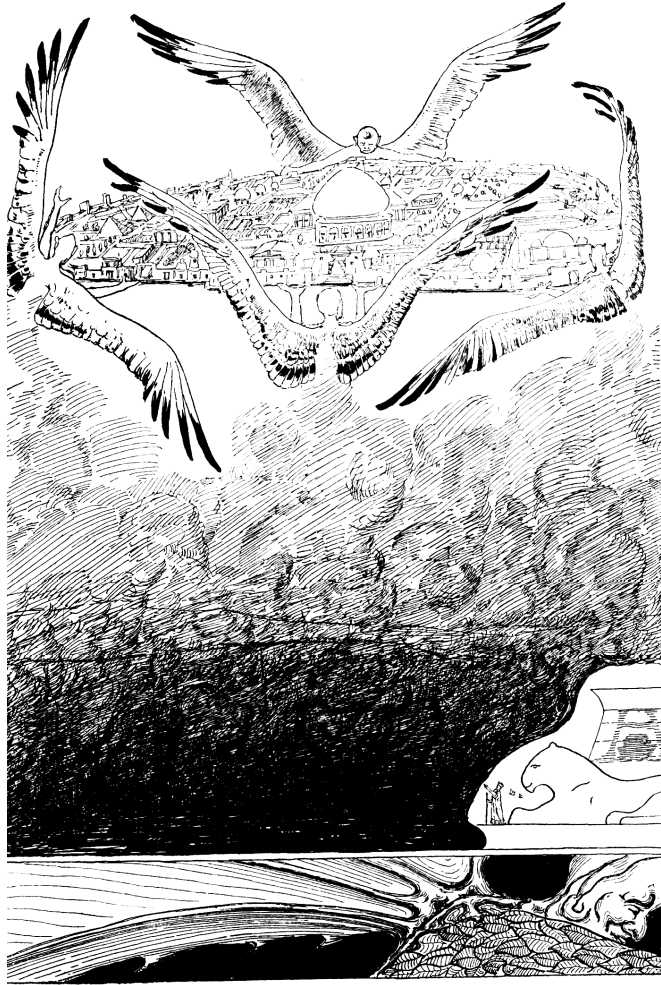
"אם כל הדברים האלה נעשו רק בכדי לרצות פרפר קטן שאשתו הכעיסה אותו, מה יקרה לנו, שהרגזנו את מלכנו בריב ובצעקות גדולות במשך ימים רבים".

הן כיסו את ראשיהן ברעלות ושמו כפות ידיהן על פיהן וחזרו לארמון על קצות אצבעות רגליהן, בשקט-בשקט, כמו עכברונים קטנים. אז יצאה בילקיס, בילקיס היפה והנפלאה, עברה דרך השושנים האדומות אל צל עץ הקמפור, הניחה את ידה על כתפו של שלמה המלך ואמרה:

"הו אדוני ואוצר נפשי, שמח, כי לימדנו את מלכות מצרים וכוש, הודו, פרס וסין שיעור גדול ומיוחד מאד".

ושלמה המלך, שעדיין עקב אחרי הפרפרים המתעופפים בשמש שאל:
"הו גבירתי האהובה ואבן חן של אושרי, מתי קרה הדבר? הרי אני רק שוחחתי והתבדחתי עם הפרפרים, מאז שירדתי לגן" - וסיפר לבילקיס את מעשיו.

ובילקיס, בילקיס העדינה והנאה ביותר אמרה:
"אדוני ומלכי הגדול, הסתרתני אחרי עץ הקמפור וראיתי את הכל. זאת אני שהצעתי לאשת הפרפר לדרוש ממנו לרקוע ברגלו כי קיוויתי שאתה, אדוני, תעשה קסם גדול כלשהו והמלכות תיראנה ותפחדנה".

זהו ציור של ארבעת הג'ינים, כשהם מעיפים את ארמונו של שלמה המלך ברגע שהפרפר רקע ברגלו. הארמון והגנים התרוממו כולם ביחד והשאירו באדמה חור גדול, מלא אבק ועשן. אם תסתכלו בפניה, שם קרוב לדבר שנראה כמו אריה, תראו את שלמה המלך עם מטה-קסם שלו ואת שני הפרפרים לידו. הדבר שנראה כמו אריה הוא באמת אריה, מפוסל באבן, והדבר שדומה לכד חלב זה במציאות חלק מהארמון או מאיזה בית או משהו כזה. שלמה המלך עומד שם, בכדי לא להתלכלך מהאבק והעשן, כשג'ינים מעיפים את הארמון.

אינני יודע את שמות הג'ינים, משרתי הטבעת של שלמה המלך, כי הם התחלפו כל יום. אלה רק ג'ינים מצויים, בעלי כנפי שחפים.

הדבר בתחתית הציור זה ג'ין ידידותי מאד ושמו אקראיג. הוא נהג להאכיל דגים קטנים בים, שלוש פעמים ביום. הכנפיים שלו היו מנחושת צרופה. הכנסתי אותו לתמונה בכדי שתוכלי לראות איך נראה ג'ין. הוא לא עזר להעיף את הארמון. הוא היה עסוק מאד, כי האכיל דגיגים קטנים בים ערב באותו הזמן.

וסיפרה לו מה ראו, חשבו ואמרו כל המלכות. קם שלמה המלך ממושבו תחת עץ הקמפור, פרס את זרועותיו שמה מאד ואמר:

"גבירתי האהובה ומתק ימי, דעי שאילו עשיתי את הקסם כנגד המלכות מתוך התרברבות והתפארות בלבד, כפי שעשיתי אז ארוחה לבעלי החיים, הייתי בוודאי מבויש מאד היום. אבל הודות לחכמתך עשיתי את הקסם למען פרפר קטן ומתוך הלצה בלבד והנה - זה שחרר אותי מטרדה של נשותיי המרבות ריב. אמרי לי גבירתי ולב לבי, איך זה שאת חכמה כל-כך? "

ובילקיס, המלכה היפה והחמודה, הביטה בעיני שלמה המלך, הרכינה את ראשה בדיוק כמו הפרפר ואמרה:

"ראשית, אדוני, כי אני אוהבת אותך, ושנית, כי אני יודעת מה הן הנשים".

ואז חזרו שניהם לארמון וחיו באושר עד סוף ימיהם.